

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3927

гр. София, 08.12.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-10, в закрито заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

като разгледа докладваното от Цвета Желязкова Търговско дело № 20211100901121 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

С решение 1116/10.10.2022 г. съдът е отхвърлил предявения от „А.“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. *****, адв. Т. П. срещу "Т.С., ЕАД, ЕИК *****, адрес: гр. София, ул. ***** иск с правно основание чл. 19, ал. 3 ЗЗД за обявяване за окончателен предварителен договор за прехвърляне на собственост върху енергиен обект – топлозахранване и абонатни станции - присъединителен тръбопровод, с характеристики: предварително изолирани тръби и стоманени безшевни тръби, дължина на трасето: 18м, 11м, 3м, 1,5м, диаметър на топлопровода: Ф114/200, Ф114/3х4, Ф76.1х4 и Ф60.3,1х4, с начин на полагане: безканално положени предварително изолирани с пенополиуретан тръби със сигнален кабел в конструкцията и на упорните конструкции в непроходим канал; на съоръжения към тръбопровода: камера, шахта и други, 2 броя кран стоманен сферичен за DN 40; на абонатни станции, с мощност: Абонатна станция 1, за отопление и вентилация: 300 kW; за горещо водоснабдяване за битови нужди: 300 kW за вентилация (други) 100 kW ; Абонатна станция 2, за отопление и вентилация: 250 kW; за горещо водоснабдяване за битови нужди: 100 Kw, включително два броя общи топломери, изградени в комплекс „ЖК А.“ – девететажна жилищна сграда с магазини, гаражи и ателиета - УПИ VI- 2063, кв. 40, м. Обеля, София, присъединени към топлопреносната мрежа, срещу цена от 576 166,92 лева, който е инкорпориран в окончателен договор за присъединяване на битов клиент към топлопреносната мрежа на Т.С. ЕАД 494/27.11.2017 година.

Със същото решение "Т.С., ЕАД, ЕИК *****, адрес: гр. София, ул. ***** е осъдена да заплати на „А.“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. *****, адв. Т. П. по иска с правно основание чл. 59, от ЗЗД вр. чл. 137, ал.2 от ЗЕ сумата от 4 262 лева - обезщетение за периода 27.11.2020 г. – 22.06.2021 г. за ползване на енергийни обекти, собственост на „А.“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. *****, адв. Т. П. - топлозахранване и абонатни станции - присъединителен тръбопровод, с характеристики: предварително изолирани тръби и стоманени безшевни тръби, дължина на трасето: 18м, 11м, 3м, 1,5м, диаметър на топлопровода: Ф114/200, Ф114/3х4, Ф76.1х4 и Ф60.3,1х4, с начин на полагане: безканално положени предварително изолирани с пенополиуретан тръби със сигнален кабел в конструкцията и на упорните конструкции в непроходим канал; на съоръжения към тръбопровода: камера, шахта и други, 2 броя кран стоманен сферичен за DN 40; на абонатни станции, с мощност: Абонатна станция 1, за отопление и вентилация: 300 kW; за горещо водоснабдяване за битови нужди: 300 kW за вентилация (други) 100 kW;

Абонатна станция 2, за отопление и вентилация: 250 kW; за горещо водоснабдяване за битови нужди: 100 Kw, включително два броя общи топломери, изградени в комплекс „ЖК А.“ – девететажна жилищна сграда с магазини, гаражи и ателиета - УПИ VI- 2063, кв. 40, м. Обеля, София, присъединени към топлопреносната мрежа, заедно със законната лихва от 22.06.2022 г. до окончателното заплащане на сумата, както и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК разноси по делото - сумата от 170,48 лева – за заплатена държавна такса, 800 лева – адвокатско възнаграждение и 200 лева – за депозит за вещо лице.

Съгласно определение от 05.12.2022 г. на САС по в. т. дело 3398/2022 г. по описа на САС, 8 граждански състав, във въззивна жалба, вх. номер 69136/24.10.2022 г. на Т.С. ЕАД се съдържа искане по чл. 248 от ГПК за изменение на постановеното по делото съдебно решение в частта относно разноските. Във въззивната жалба е посочено, че въззивният жалбоподател не е съгласен с определения от съда размер на адвокатското възнаграждение, който макар и намален във връзка с възражението за прекомерност, е с 300 лева над минималния размер по Наредба 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В отговора на въззивната жалба, връчен на ищеца по иска „А.“ ЕООД, ЕИК *****, не се съдържа становище по искането по чл. 248 от ГПК.

По молбата по чл. 248 от ГПК, Съдът намира следното:

Производството по т. дело 1121/2021 г. е образувано по искове по чл. 19, ал.3 от ЗЗД и чл. 59 от ЗЗД на А. ЕООД срещу Т.С. ЕАД.

Със съдебното решение, както бе посочено, е отхвърлен искът по чл. 19, ал.3 от ГПК, а искът с правно основание чл. 59, от ЗЗД вр. чл. 137, ал.2 от ЗЕ за сумата от 4 262 лева - обезщетение за периода 27.11.2020 г. – 22.06.2021 г. за ползване на енергийни обекти, собственост на „А.“ ЕООД, ЕИК *****, е уважен изцяло.

Ищецът е представил доказателства за направени разноси за адвокатско възнаграждение и по двата иска в размер на 5000 лева, като във връзка с направено възражение за прекомерност от страна на ответника, съдът е намалил така определения размер до сумата от 800 лева по уважената претенция, като е приел, че за сумата над 800 лева до сумата от 5000 лева, заплатеното адвокатско възнаграждение се явява прекомерно.

За да постанови съдебния акт в тази част, Съдът е съобразил предвидените в Наредба 1 за минималните размери на адвокатското възнаграждение (чл. 7, ал. 2, т.4) минимални размери на адвокатските възнаграждения, степента на уважаване на исковете, обстоятелството, че исковете производство се е развило в едно съдебно заседание. Изрично са изложени мотиви, че уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до размер на сумата от 800 лева, което е над определения минимум от наредбата (528,68 лева), но съответства на действителната правна и фактическа сложност на делото.

Както е посочено и в определение № 2 от 05.01.2016 г. по ч. гр. д. № 5956/2015 Г., ГК., I ГО на ВКС при възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК съдът е длъжен да съобрази обективните предели на отговорността за разноските по делото, привеждайки дължимото в съответствие с пределите, зададени от законодателя. Всеки един от съставите на чл. 78, ал. 1, 3 и 4 ГПК е източник на гражданска отговорност за страната, която неоснователно или недопустимо е предизвикала правния спор. Ако за другите разноси спорът за обективните предели на отговорността е излишен, защото техният размер е определен от закона (платената държавната такса) или от съда при участието на страните (тези по събиране на доказателства), чл. 78, ал. 5 ГПК допуска пред съда да бъде поставен и решен въпросът за съответствието (съразмерността) на

адвокатското възнаграждение с конкретното дело (съобразно неговата действителна правна и фактическа сложност). Страната, която с поведението си е предизвикала правния спор, е длъжна да понесе онези разноси, които насрещната е принудена да направи за установяване на действителното положение, но точно (само) тях.

Посочено е, че когато възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК е въведено, въведен е и спор за причинно-следствената връзка между платеното на адвоката и действителният еквивалент на неговия труд, като при този спор съдът е длъжен да реши, като прецени обективните предели на гражданската отговорност при репарирането на тази направена разноска. За да уважи искането по чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът е длъжен не само да приеме за прекъсната причинно-следствената връзка, но и да приеме, че платеното е **прекомерно** (значително надхвърлящо паричния еквивалент на труда).

В конкретния случай, Съдът е преценил, че за сумата над 800 лева до действително заплатеното възнаграждение от ищеца за адвокат в размер на 5000 лева, като следва да се отбележи, че това е и за двата иска, е разкъсана именно посочената причинно следствена връзка.

Това обаче не се установява за остатъка от уговореното възнаграждение.

За да прецени, че адекватния размер на адвокатското възнаграждение е именно сумата от 800 лева, Съдът е извършил преценка, включваща действително предприетите процесуални действия от ищеца (становище по всички възражения на ответната страна, активно участие в процеса, активно участие в съдебното заседание, ангажирането на многобройни писмени доказателства), характера на конкретното дело и естеството на предявения и уважен иск по чл. 59 от ЗЗД.

Предвидените в Наредба 1 размери са предвидени именно като минимални, като следва да се отбележи, че настоящата съдебна инстанция не намира, че е обвързана със същите, по следните съображения:

Съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗА, размерът на адвокатското възнаграждение се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента, като същият трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В същото време, чл. 78, ал. 5 ГПК постановява, че Съдът може да намали адвокатското възнаграждение, когато същото не съответства на фактическата и правна сложност на делото, но до минималния размер, определен с Наредбата на Висшия адвокатски съвет.

Определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения има за цел да установи минимален стандарт за справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, съобразно вида на делата, техния предмет и защитаваания материален интерес.

Съгласно чл. 633 от ГПК решението на съда на Европейската общност по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в република България. Следователно, при разрешаване на спорния въпрос относно възможността съдът да присъжда адвокатско възнаграждение под минимално определеното с Наредбата на ВАС, настоящият съдебен състав следва да се съобрази с решението на СЕС от 23.11.2017 г. по присъединени дела C-427/16 и C-428/16 година. С посоченото решение е даден отговор на въпросите дали чл. 101, параграф 1 ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговия клиент не могат - под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката - да договарят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като ВАС, и от друга страна, съдът няма

право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер.

В посоченото решение е прието най-напред, че посочената правна уредба би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101 от ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС, но че същата не попада непременно в обхвата на забраната по чл. 101 от ДФЕС във вр. чл. 4, параграф 3 ДЕС. Прието е още, че с оглед преписката, с която разполага, СЕС не е в състояние да прецени дали правна уредба като разглежданата, може да се счита за необходима за осигуряване на изпълнението на легитимна цел. Посочено е, че националният съд следва да прецени, с оглед на общия контекст, в който наредбата на ВАС е приета или проявява последиците си, дали в светлината на всички относими обстоятелства, с които разполага, правилата, налагащи разглежданите ограничения, могат да се считат за необходими за осигуряване изпълнението на съответната легитимна цел.

Както бе посочено по-горе, основната легитимна цел на приетата от ВАС наредба е да установи минимален стандарт за справедлив и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, съобразно вида на делата, техния предмет и/или защитаващия материален интерес. Познавайки контекста на прилагане на тази уредба и обстоятелството, че съществува друга правна уредба, предвиждаща друг начин за определяне на размера на адвокатските възнаграждения (при хипотезата на безплатна правна помощ), както и че особеностите на делото реално не се вземат предвид при определяне на минималния размер на адвокатското възнаграждение, а единствено и само критерият - цена на иска, то посочената правна уредба налага ограничения, които, според настоящата съдебна инстанция, не са необходими за постигане на посочените легитимни цели, съответно нарушават полезното действие на правилата на конкуренцията, приложима за предприятията.

Поради това и националният съд следва и е длъжен да не приложи тази норма от националното законодателство, която противоречи на разпоредбите на ДФЕС (точка 53 от решение от 08.09.2019 г. по делото Winner Wetten GmbH, C-409/06, с позоваване на точка 17 от решението Simmenthal II 106/77).

В искането по чл. 248 от ГПК на Т.С. ЕАД не се изразяват никакви конкретни аргументи, насочени към неправилност на така определения размер и несъответствие с обстоятелствата по делото.

Поради това Съдът намира, че не са налице основания за изменение на решението в частта относно разноските.

Водим от горното и на основание чл. 248 от ГПК, Софийски градски съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ без уважение искане по чл. 248 от ГПК на Т.С. ЕАД, инкорпорирано във въззивна жалба вх. номер 69136/24.10.2022 г. на Т.С. ЕАД за изменение на решение 1116/10.10.2022 г. по т. дело 1121/2021 г. по описа на СГС, ТО, VI-10 състав в частта относно разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред САС в едноседмичен срок от получаване на съобщението от страните.

Препис – на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____

